

פרסום עתי לענייני פוליטיקה, חברה ותרבות באיראן בעריכת ד"ר רז צימט

קולם של צעירי איראן: מכתבה של צעירה אלמונית לשר החוץ ט'ריף בדף הפייסבוק שלו

מאז כניסתו לתפקיד הפך שר החוץ האיראני, מחדד ג'ואד ט'ריף, לאחד המדינאים הפעילים ביותר ברשתות החברתיות באיראן ומחוצה לה. לדף הפייסבוק ולחשבון הטוויטר שלו יש מאות אלפי עוקבים. ביום שישי האחרון (18 באוקטובר 2013) פרסמה צעירה איראנית תגובה לסטאטוס עתי, שפרסם ט'ריף בדף הפייסבוק שלו ועסק ברשמיו מסבב השיחות האחרון בין איראן למערב, שהתקיים בשבוע שעבר בז'נבה. תגובת הצעירה עוררה תוך זמן קצר עניין רב ברשתות החברתיות כביטוי למצוקותיהם של צעירים איראנים רבים בצל המשבר הכלכלי הפוקד את איראן.

מכתבה של הצעירה האיראנית ותשובתו של שר החוץ ט'ריף מובאים כאן במלואם.

מכתבה של הצעירה לשר החוץ ט'ריף:

שלום מר ט'ריף,

אני מקווה שמצבך [הבריאותי] השתפר,

אני בחורה איראנית בת 26 המתגוררת באיראן (אני מתנצלת על כך שאיני יכולה להציג את עצמי בצורה מלאה). אני מקווה שתקרא את התגובה שלי במלואה.

אני נשואה. התארסתי לפני שלוש שנים, אבל בשל בעיות כספיות, איננו יכולים להתחתן. בן-זוגי הוא דוקטורנט ואינו מוצא עבודה. בלי כסף ובלי עבודה, החיים שלנו הרוסים. אבי פנסיונר ולכן אינו יכול לשאת בנטל הנדוניה.

לאחרונה התקבלתי לתוכנית לתואר שני באחת האוניברסיטאות הטובות בטהראן, באחד החוגים הטובים ביותר. אני נוסעת לטהראן שלושה ימים בשבוע. אולי לא תאמין לי, אבל איני יכולה לשלם את כרטיס הנסיעה באוטובוס לטהראן. איני יכולה לשלם מדי שבוע 40 אלף תומאן עבור אוכל וכרטיסי נסיעה. בן-זוגי אינו יכול לתמוך בי ואיני יכולה לקחת כסף מאבי. הלוואות הסטודנטים לא יעזרו לי

במיוחד ועדיין לא קיבלתי אותן. פעמים רבות חשבתי לפרוש מהלימודים, אבל הדמעות חונקות את גרוני כשאני חושבת עד כמה התאמצתי על מנת להתקבל.

איני יודעת אם יש לך ילדים או לא, איני יודעת איך אתה וילדיך למדתם, אבל תתעלם לרגע מאיך אתם למדתם ודמיינ לעצמך מה זה ללמוד בתנאים הקשים ביותר. אני חושבת כמה כסף יש לאלה שהולכים לאוניברסיטאות בינלאומיות ואיך זה שאני לא מסוגלת לשלם מדי שבוע 40 אלף תומאן ללימודים וכו'. אני על סף דיכאון.

יש לי אותם קשיים גם לגבי הנדוניה. משמעות אירוסין בשביל בחורות היא תמיד מסיבה, בילוי, שמחה, הוצאות ונסיעות. גם אני בחורה מאורסת, אבל קיבלתי מהחיים רק דבר אחד: תסכול. אני לא רוצה שתגיד: "אני מצטער". אני לא הצגתי את עצמי כדי לזכות ברחמיו של מישהו. אני רק רוצה את זכויותיי.

אני איראנית. מדוע במדינה שלי, שבה משפחתי העניקה חללים ויוצאי צבא, אין לי רווחה? מדוע אני מובטלת? מדוע אין לי תזונה ראויה? מדוע אין לי כסף? מדוע מתייחסים אליי כמו אל זבל למרות הציונים והרזומה שלי? האנרגיה הגרעינית הזו – איפה היא? מה ממנה מגיע אליי? האם יעסיקו אותי באנרגיה הגרעינית? או בן-זוגי עם כל הגאונות שלו? החובות שלנו גדלים ומתרבים. בעונות הקיץ החשמל מנותק כל הזמן, אז איפה הביטחון האנרגטי הזה? אפילו אם זה טוב עבור העתיד של המדינה, מדוע אנחנו צריכים להיות הקורבנות? מדוע פיתוח דור העתיד צריך לבוא על גבי האפר שלנו? במה חטאנו? מדוע המדינה שלי מוותרת בקלות על גניבת 3,000 מיליארד תומאן [התייחסות לפרשת מעילת הענק במערכת הבנקאית האיראנית] אבל "נטפלת" 24 שעות על שני ריאל של קצבאות? קצבאות שחיוניות לאנשים כמוני כדי לשמור על כבודם במצב הזה של יוקר המחיה.

באיזו שפה אומר לך אדוני, שאיני רוצה את האנרגיה הגרעינית במחיר הצעירות והחיים שלי. אני חיה רק פעם אחת. אני רוצה להיות שמחה. די לי בעצב. אני מוכרת את הזכות המוחלטת [לאנרגיה גרעינית]. שמישהו יבוא לקנות. בתמורה אני רוצה עבודה, כסף, בית, נדוניה פשוטה וביטוח בריאות. אין לך מושג מה לאחרונה קורה לי. איני יודעת מה בעיית הגב שלך, אבל אני מבינה היטב את כאבך. הכאב מתחיל בגב ומגיע עד לכף הרגל. אני לא יכולה ללכת לרופא, אבל חיפשתי באינטרנט את התסמינים והבנתי איזו מחלה יש לי. אי אפשר לעמוד, אי אפשר לשבת, אי אפשר לישון. אני נכנעת לכאב. אני מתה מכאבים, אבל איני יכולה ללכת לרופא, איני יכולה לעשות MRI, כי אין לי ביטוח, כיוון שאין לי כסף. ההוצאות לטיפול רפואי הן משהו בלתי נתפס. הבריאות הפכה להיות במחיר דמו של אדם.

טוב לך שיש לך רופא שמטפל בכאב שלך (וכמובן כל מה שיש לך, שיהיה לך לבריאות ואני מאחלת לך שאלוהים יברך את עמלך ושבעזרת האל תרגיש יותר טוב). מחשש שמא בן זוגי ואבי יהיו נבוכים, איני אומרת לאף אחד עד כמה כואב לי. אתה רואה את ההבדל ביני לבינך. החיים שלי תלויים על בלימה ואתם הבכירים ממשיכים בחיים רגועים ויפים ללא לחץ. משום כך אתם מודיעים ברוגע על השיחות הבאות בעוד שאני מתייפחת ופונה לאלוהים: מתי זה ייגמר [כלומר: מתי השיחות יסתיימו].

אני אומרת לך את זה כדי שתדע שיש אנשים כמוני שרק חיים אבל פעם אחר פעם מקווים למות. תעשה משהו כדי לשים קץ לסנקציות, כדי שהמחירים ירדו, כדי ששכר הדירה יוזל, כדי שהמזון יוזל, כדי ששוק העבודה יצמח, כדי שהתרופות והטיפול הרפואי לא יעלו במחיר חיי אדם, כדי שיהיו לנו ביטחון ורווחה. תעשה משהו כדי שמישהי כמוני שאוהבת ללמוד, שרק התאמצה בחיים שלה, היתה סבלנית ולא סתה מהדרך לא תסבול ממחלות עצבים בגיל הזה ולא תחשוב כל הזמן לעזוב את הלימודים. תעשה משהו כדי שהצעירים יוכלו להתחתן בנוחות וכך השחיתות תפחת. רק תזדרז. אני פוחדת שזה לא יקרה בימי חיינו.

מספיק עם הסנקציות. מישהו אמר שעבור ילידי שנות השישים [שנות השמונים], צריך לחפור קבר יותר עמוק כדי שיהיה בו מקום למשאלות הרבות שהם צריכים לקחת עימם לקבר. אני מבקשת שתשיב לתגובתי.

תגובת שר החוץ ט'רירף למכתב:

שלום בתי. אני יודע שאחריות כבדה מוטלת על כתפיי ועל כתפי עמיתיי, ולמרות שלא היינו שותפים ליצירת התנאים הנוכחיים, כאשר קיבלנו את האחריות, אנחנו צריכים לפעול למציאת פתרון.

אני מקווה שבסיוע הנשיא ובתמיכת כל האזרחים, הבעיות הכלכליות הרבות יוסרו בהדרגה והחיים יהיו רגועים יותר עבורך ועבור יתר האזרחים. תאמיני שבכל רגע של עבודה משרדית ושל המשא ומתן אני רואה עצמי בעל חוב לכל אחד ואחת מכם ואני מקווה שאוכל להפחית במשהו את הנטל מעל כתפיהם. בעזרת האל ובתמיכתכם, נבצע את העבודה הזו בסבלנות ותוך שמירה על זכויות המדינה. תהיי

בטוחה שהדרך הטובה ביותר לנהל שיחות רציניות ולהסיר את הלחצים היא מאמץ להגיע להבנה תוך שיתוף פעולה יעיל ומכובד. מעט סבלנות, השחר קרוב.

המקור: <http://dalghakirani.blogspot.co.il/2013/10/26-1360.html>

מתוך: www.khabarnew.ir